

Un hortolà gran i fornit com un déu,
acaba d'entrar a l'hort.

- Hòstia!, l'amo! Correm!

L'amo, desconcertat, concentra els
ulls en un fregadís de fulles, unes
corredisses i dos figures que corren
com un llamp pel bancal, arran dels
mangraners.

- Mecàgon la mar serena, m'estant fotent les
mangranes!

I tan de pressa com pot s'encara pel caminet
dels arbres fruiters als dos joves que ja estan
nerviosament escalant la paret. Primer l'un,
ràpid com una centella, ja és a la capterrera i
s'aboca al camí. Després, més que saltar, ha
botat esparverat per la visió de l'oncle Lutxana
amb la mangala en mà, brandant-la com si fos
una arma. Després l'altre no ha pogut pujar
paret amut i s'ha enfilat a una parra que se li ha
trencat. Quan, ple d'esgarrapades i magolat
pel cop, intenta redreçar-se, veu els ulls
brillants, d'àliga, del vell de Lutxana que el
miren. Té mala hòstia divina, l'Oncle Lutxana,
quan s'emprenya. Ara està quiet mirant el jove
que ha estat agafat *in fraganti*. El mesura, el
mira, l'acolloneix.

Antoni, immòbil, s'espera alguna garrotada,
però l'oncle Lutxana, que mira als ulls
espantats del Jacint i comprèn, en el fons, que
només és una ximpleria de jovenalla, la
mateixa que ell va fer fa tants anys en uns
altres horts i amb altres amics.

Antoni queda atordit, quiet, amb el cap
acotxat, aguantant el xàfec de l'amo. La
vergonya de veure's enxampat a l'hort furtant
mangranes se'l menja, l'immobilitza, rígid.
Roig com un pebrot i parat, suporta el discurs
del vell de Lutxana, que si la propietat, que si
no teniu vergonya, que si costen molt de fer
créixer, que si n'hi ha molt poques, que si això,
que si allò.

Antoni calla, amb el coll arronsat. Sobretot
perquè li dirà a la mare i el brugolarà sense
parar. I son pare! Son pare li fotrà un parell de
clatellots que veurà la padrina, pensa.

Antoni acota el cap i diu: "em sap greu".

Al final, després de la foguerada de la ràbia,
l'oncle Lutxana, com déu clement, canviarà:
"si volíeu quatre mangranes, me les haguéssiu
demanat i jo us les hauria donat, però no me'n
foteu més, que costen molt de cuidar. Va
passa, vés a casa! i no tornes a saltar més per
la capterrera que em xafeu l'hort i em feu
malbé l'hortalissa.

A l'Antoni les cames li toquen el cul. Al segon
revolt del camí dels horts ensopega amb
l'Horaci, que duu mitja mangrana a les mans.
L'esperava.

- T'ha fotut un bon sermó, no?

L'altre assenteix amb el cap, ple d'
esgarrinxades i amb el cor a cent.

- En vols? -li oferí la mitja mangrana, oberta i
vermella.

Antoni, mig contrariat, curant-se les
esgarrinyades amb saliva, l'acceptà.

- M'ha dit que no salte més per la capterrera,
que si en vull quatre, de mangranes, les hi
demane.

- Vés, això ho diuen tots. Llàstima que no hem
pogut córrer tots a camps a través: no ens
hauria enxampat ni en broma.

- T'ha pegat?

- No, m'ha fotut un ramblatge de cald'Éu.

Tots dos tornen cap a casa amb la cua entre les
cames.

Per canviar el to, Horaci diu: que et pareix si
demà anem a jugar a futbol després de la
inauguració de l'escola del poble?

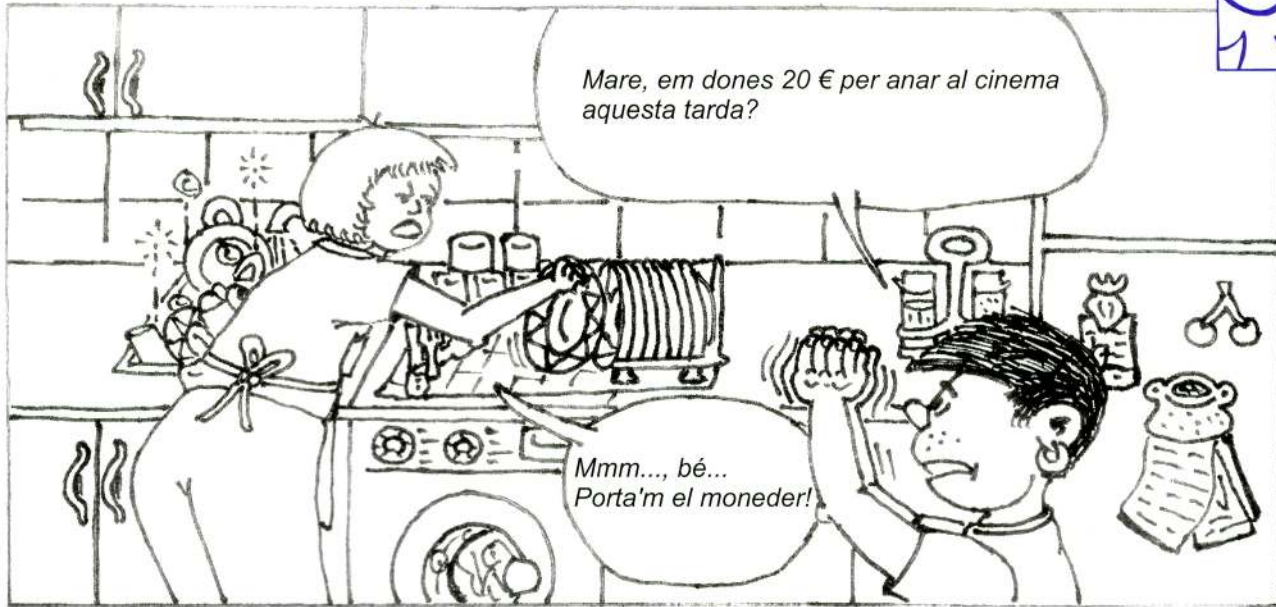
De cop la tristor s'ha fos.

- A mi la mar de bé, però m'he d'amagar del
pare que diu que em fai malbé los selèncios
pegant cops de peu a la pilota.

- Home, te poses los pantalonets de futbol
davall dels pantalons i mos trobem al camp de
futbol a les quatre, d'acord?

- Vale. A les quatre al camp de futbol.

Andreu Loncà Loncà

Danza de la lluvia

Somos los indios bravos de la tribu del buzón

Venimos a dar saludos a la nueva instrucción

Ortan chiviri
Ortan chiviri

Aguasca on canquisqui on canquisqui a maruma

Aguasca on canquisqui on canquisqui a maruma

Aguachifú, aguachifú, aguachi
Aguachifú, aguachifú, aguaaa

JAU JAU JAU

Me como un elefante, me quedo tan campante (assenyalant l'estómac)

Me como un elefante, me quedo tan campante

Estribillo

Me como una sandia, me queda la tripa fría (assenyalant la panxa)

Me como una sandia, me queda la tripa fría

Estribillo

Me como una sardina, me queda aquí la espina (assenyalant el coll)

Me como una sardina, me queda aquí la espina

Estribillo

Font d'informació
Pepi i Encarna Mecías
(al voltant dels anys 70)

Malgrat que no sempre haguem aconseguit fer realitat el fenomen meteorològic de la dansa, sí que hem gaudit d'una bona estona del migdia amb la millor companyia.

Artistes

Nens i nenes del CEIP Dr SERÉS

Montse Prats i Encarna Mecías

QUÈ JUGAVES?